

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 73.531 van 7 mei 1998
in de zaak A. 47.507/VII-15.859.**

In zake : de n.v. ALZ,
die woonplaats kiest bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie
J. VERBIST,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

de Vlaamse Milieumaatschappij,
die woonplaats kiest bij
Advocaat S. LIBEER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Sint-Michielslaan 55/10.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. ALZ op 3 juli 1992 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "het besluit van 7 mei 1992 van de adjunct-administrateur-generaal van de Vlaamse Milieumaatschappij die uitspraak deed over het beroep door verzoekster ingesteld bij de Gemeenschapsminister van Leefmilieu, bij aangetekende brief van 3 januari 1992 inzake de milieuheffing van het Vlaamse Gewest ter bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging - dossiernummer HA 31 000 175 - aanslagjaar 1991-artikel 00599";

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur P. DE WOLF;

Gelet op de beschikking van 19 januari 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 29 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 1998;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. SWARTENBROUX die, loco Advocaat bij het Hof van Cassatie J. VERBIST verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat S. LIBEER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het, behoudens wat de kosten betreft, eensluidend advies van Eerste Auditeur - afdelingshoofd P. DE WOLF;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat de Raad van State onbevoegd is om van voorliggend geschil kennis te nemen, omdat artikel 35terdecies, § 5, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging voor de betwistingen inzake de heffingen, de gewone rechtbank, nl. de rechtbank van eerste aanleg, als enige bevoegde rechter aanwijst;

2. Overwegende dat de verzoekende partij hierop in haar memorie van wederantwoord repliceert :

"Verzoekende partij merkt op dat de verwijzing door de tegenpartij naar de mogelijkheid voor de heffingsplichtige om op grond van artikel 35terdecies, § 5 van de wet van 26 maart 1971 verzet aan te tekenen tegen een lastens hem uitgevaardigd en betekend dwangbevel, geen element van onderscheid uitmaakt tussen de zgn. procedure na tijdige en volledige aangifte en de procedure van ambtshalve aanslag. In de beide procedures bestaat immers voor de belastingplichtige de mogelijkheid om verzet te doen tegen de tenuitvoerlegging van het dwangbevel.

Het annulatieberoep is daarenboven niet gericht tegen enig dwangbevel dat op grond van artikel 35terdecies, § 5 van de wet van 26 maart 1971 zou zijn uitgevaardigd. Voor zover verzoekende partij weet, werd lastens haar trouwens geen dwangbevel uitgevaardigd noch betekend. De procedure van verzet die wordt voorgeschreven door artikel 35terdecies, § 5 van de wet van 26 maart 1971, is precies tegen zulk dwangbevel gericht.

Het onderhavig annulatieberoep betreft integendeel de beslissing waardoor op grond van artikel 35duodecies, § 2 van de wet van 26 maart 1971 wordt uitspraak gedaan op het beroep dat door de heffingsplichtige kan worden ingesteld tegen een aanslag die lastens hem werd gevestigd";

3.1. Overwegende dat artikel 25, § 1, van de wet van 26 maart 1971, luidt als volgt :

"Artikel 25, § 1 : De geschillen tussen een waterzuiveringsmaatschappij en een instelling of onderneming over geldsommen die hetzij wegens intekening op het maatschappelijk kapitaal of op een latere kapitaalverhoging, hetzij als bijdragen of als verzuimsrente verschuldigd zijn, behoren tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken";

3.2. Overwegende dat dit artikel nog steeds deel uitmaakt van de wet van 26 maart 1971; dat er voor het Vlaamse Gewest echter van "afgeweken" wordt; dat eensdeels bij artikel 58 van het decreet van 12 december 1990 betreffende het bestuurlijk beleid "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971 voor het Vlaamse Gewest de Vlaamse Mi-

lieumaatschappij wordt opgericht, die de "waterzuiveringsmaatschappij" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen; dat anderdeels bij artikel 69 van het decreet van 21 december 1990 houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 "in afwijking van de artikelen 8 tot en met 32" van de wet van 26 maart 1971, een "heffing op de waterverontreiniging" wordt ingevoerd, die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in het overgeschreven artikel 25, § 1, is komen vervangen;

3.3. Overwegende, eerste alternatief, dat gesteld dat het Vlaamse Gewest bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat het dat niet heeft gedaan; dat de enige plaats waar het zich met de bevoegdheidskwestie inlaat, artikel 35terdecies is, dat in de wet van 26 maart 1971 is ingevoegd bij voornoemd artikel 69 van het decreet van 21 december 1990; dat daar de rechtbank van eerste aanleg en de voorzitter van die rechtbank worden aangewezen voor de beslechting van de geschillen met betrekking tot het dwangbevel dat de met de invordering van de heffing belaste ambtenaar heeft uitgevaardigd;

3.4. Overwegende, tweede alternatief, dat gesteld dat het Vlaamse Gewest niet bevoegd was om ook van artikel 25, § 1, "af te wijken" in zoverre aldaar de rechterlijke macht bevoegd wordt verklaard, vastgesteld moet worden dat die bevoegdheidsregeling overdraagbaar is op de geschillen omtrent de milieuheffingen die de "intekeningen" en de "bijdragen" waarvan sprake in artikel 25, § 1, zijn komen vervangen; dat, immers, ten aanzien van de vervuilende bedrijven de fundamentele wijziging bestaat in "het niet meer beperkt houden van de bijdrage- of heffingsplicht tot uitsluitend de ondernemingen die in openbare riool loosden" (Gedr. St.,

Vl. Raad, 424 (1990-1991) - nr. 7, 5, commissieverslag); dat een wijziging van die aard niet ook maar een vermoeden wekt dat de Raad van State de plaats van de burgerlijke rechter zou hebben ingenomen; dat daarbij nog twee zaken bedacht moeten worden : ten eerste, bij de invoering van artikel 25, § 1, lijkt de wetgever niet eens gedacht te hebben aan de mogelijkheid dat de Raad van State bevoegd zou zijn, de bedoeling blijkt geweest te zijn "de burgerlijke rechtbanken bevoegd te maken en de bevoegdheid van de handelsrechtbanken voor sommige gevallen te vermijden" (Gedr. St., Senaat, 1966-1967, nr. 321, 30, commissieverslag); ten tweede, de algemene strekking van de wetgeving is dat voor geschillen over individuele fiscale beslissingen de rechterlijke macht en niet de Raad van State bevoegd is gemaakt; dat de exceptie gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op zeven mei 1900 achtennegentig, door
de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.